

UTASI MÁRIA VERSEI

NÉHAI BÁNYATELEP

A szemközti Tilalmast
már rég verik a józan sugarak;
itt kék-hideg árnyak legelésznek.
Széles hegyhát,
középkori pajzs borul
a római vár fölé.
Mindenfelé düledező verők.
A szétszórt vajorokban
szépasszonyok mosnak
ünnepi garáznát:
ki palástot, ki mentét,
vagy rókatorkos ködmönt.
S a férfiak is, lám;
jókor kijöttek
az útatós-kúthoz.
Aranypártás leányzó
porzsolót víz
a messze dolgozónak s
amottan egy öreg legelteti
kócmadzagra kötött marhácskáját.
Reggel van, éled a város.

ZÚZHATATLAN

Martyn Ferencnek

Fekete Hókirály.
Bilincs zárja körül;
Konok nemesség.
Nem menekülhet

SZIMBÓLUM

Veszekedtünk.
Szívemből kisiklott
A gyöngy.
Leszaladtam a lépcsőn
S átültettem az ibolyát.

PONT

A koporsó födelét
tompa puffanásokkal
beszögezték;
s a csatornák is
rákezdték hosszú
kántáló siratóénekekre;
Amikor megszólalt a Hang:
Ma nem lesz esküvő!

JEGYESSÉG

Magára húzta
Lóhúgyszín sósav
Sárga gyűrűjét
S testén a térben
Hatalmas lázas
Hólyagvirágok
Nyíltak az időben

SEMMIHEZ

A tárgyak elhullanak
S a mozdulat mellyel
Utánuk nyúlhatnak
Kifényesedik

ÉLETFOGYTI GLAN

Teljes létben
Nem látja arcát
Fényben és sötétben

SÜKETEK

Időszámításunk előtt
vagy után?
Nem mindegy?
Akkor jó.

TÁVOLI

Fehér kezében
Holdsugár
Függönyön sír
A párázó
Inda-ág